

M A G

Mindennapok Gárdonyiban

VII. évf. 1. szám

2012. szeptember

www.gardonyi.eger-sulinet.hu/iskolaújság

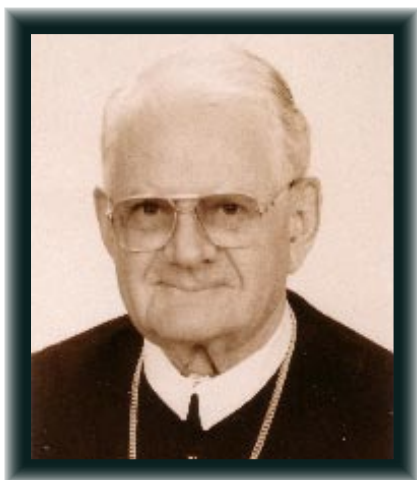
VENI SANCTE SPIRITUS 2012

Dr. Zakar Ferenc Polikárp
a Ciszterci Rend nyugalmazott generális apátja,
a Zirci Ciszterci Apátság nyugalmazott főapátja

(1930-2012)

Parare viam Domino¹

2012. szept. 17-én dr. Zakar Ferenc Polikárp nyugalmazott főapát urunkat magához szólította az Úr. Mint iskolánk fenntartójával, 2005-ben készítette vele az alábbi riportot Tóth Diána, aki akkor 12. A-s diákunk volt. Ezzel emlékezünk Polikárp atyára.

“Mikor döntötte el, hogy szerzetes lesz, és éppen a ciszterci rendet fogja választani? A szülei hogyan vélekedtek a döntéséről?”

Tizenhét évesen a 7. gimnáziumi osztályban, amit ma 11. osztályosnak mondanánk. Könnyű volt dönteni, mert a bajai ciszterci gimnáziumba jártam, láttam tanáraink munkáját, megértettem annak értelmét, s azt gondoltam, hogy én is ezt akarom csinálni. A tanáraink példáján túl abban, hogy szerzetes-pap-tanár lettem. Szerepet játszott az is, hogy édesanyám öccse és anyai nagyanyám bátyja is pap volt.

Édesapám tudomásul vette, bár azt szerette volna, hogy a közigazgatásban tanultam volna tovább, de 47-ben már látszott, hogy ez a pálya eléggé bizonytalan. Édesapám azt mondta, hogy a papi hivatás egész életre szól, ennek legyen tudatában. Édesanyám sírt, de ez nem egy protestáló sírás volt, hanem egy olyan anyáé, aki szeretett volna menyét és unokákat.

S amikor 1948-ban elmentem Zircre, hogy matematika-fizika szakos tanár kívánok lenni, már nem voltak iskoláink, s látni lehetett egyre jobban, hogy nem lesz olyan egyszerű a szerzetes-pap-tanári élet. Két évet töltöttem Zircen, amikor Endrédy Vendel apát úr megengedte, hogy matematika-fizika szakos tanár helyett teológus legyek, azaz hogy teológiából doktoráljak, és ha lehet, men-

jek Rómába. Akkor már szögesdrót és aknazár volt a határon. Két hétig határozottan ellenálltam, de az utolsó pillanatban végül is elmentem. S azon szerencsések közé tartoztam, aki el is jutottam Rómába, mert nyolc társamat elfogták, és visszahozták Magyarországra, én pedig 46 évet töltöttem Rómában.

Melyek voltak pályájának főbb állomásai?

Zircen kezdtem tehát a szerzetesi életet, s Rómában könyvtároskodtam kezdettől fogva. 1955-ben alapítottam és vezettem egy könyvkiadót és könyvkereskedést, ami lehetővé tette, hogy sok magyar könyvtár számára is nagy kedvezménnyel vegyem a könyveket.

1955. szeptember 4-én szenteltek pappá – tehát az idén aranymisés is vagyok – Svájcban egy ciszterci női monostorban, ami önmagában is páratlan dolog. Papszentelésem után egy órával az akkori generális apát, akiknek utóda lettem, kinevezett a kúria tagjává. Erre azért voltam büszke, mert ez azt jelentette, hogy ettől kezdve megkerestem a magam kenyerét. Kezdetül fogva volt bennem ilyen ambíció, s 25 évesen külföldön ezt sikerült elérnem.

Aztán előljáróim olyan döntést hoztak, hogy specializáljam magam, és elhatározták, hogy egyháztörténelmet kell tanulnom a jezsuiták által vezetett római Gergely-egyetemen. De megtettek a növendékek főnökévé is, amit 29 éven keresztül – 1985-ig – végeztem. E főfoglalkozásom mellett tanultam és tanítottam is, mert – miután 1960-ban megírtam egy 1100 oldalas disszertációt – meghívtak engem, egy ciszterci tanárnak a bencések Pápai Szent Anzelm Egyetemére. Erre addig nem volt példa. Sok örömem volt a tanításban, a világ minden táján élnek egykori diákjaim, kik azóta érsekek, püspökök, apátok, szerzetesek és papok. Először ókori, majd újkori egyháztörténelmet tanítottam. Közben volt a II. vatikáni zsinat, amin tevételesen is részt tudtam venni. Sokszor bent voltam a Szent Péter bazilikában is.

Aztán jött a mi ciszterci zsinatunk, ahol megpróbáltam megfogalmazni a mai ciszterci élet főbb elemeit, majd megírtam a Rend alkotmányát, amit a generális káptalan el is fogadott. Akkor, 39 évesen az egyháztörténelem nyilvános és rendes tanáraként azt hittem, hogy már megnyugodhatok, és nyugodtan dolgozhatok. S jött a nagy meglepetés, mert az

apátom azt parancsolta, hogy tanuljak egyházzogot. Ez nagyon nehéz periódus volt olyan szempontból, hogy a mindennapi munkám megtartásával végeztem az egyházzogot. Emlékszem rá, hogy ebbe nagyon beleizzadtam. Még meg se volt a kánonjogi záróvizsgám, már meghívtak egyházzog tanárnak. A régi egyházzog már nem volt érvényben, az új még nem született meg, így magam is megíjedtem a feladattól, de aztán rájöttem, hogy a zsinat dokumentumait kell egyházzog szempontból elemezni. Mindezek mellett minden rendi dolognak – generális káptalan, szinódus, ilyen-olyan gyűlés – az előkészítője voltam, s még háromszor megválasztottak az egyetem teológiai kara dékánjának. A harmadik alkalommal csak félévig maradtam dékán, mert generális apát lettem.

Ez a választás is igen ritka dolog volt, hogy egy közönséges katonából generális apátot kreáljanak, mert az apátok közül szoktak 10 évre választani generális apátot. Így aztán jártam a világot, mindig oda kellett mennem, ahol nehézségek adódtak. 1988-ban kaptam egy ismeretlen eredetű betegséget („morbus Werlhofer”), s ha ezt az orvosok mindjárt komolyan kézbe veszik, és kiveszik a lépem, most akár vígan táncolhatnék is. De nem tettek, attól féltek, hogy elvérzek, egyébként is biztosra vették, hogy meghalok. Csak 1992-ben vették ki a lépem, erre a vérképem rendbejött, de tönkrement a gerincem. Így kicsit vegyes érzelmekkel gondolok arra tíz évre, amikor generális apát voltam.

1996. március 15-én megválasztottak zirci apátnak hat évre, amit 2002-ben újra megtettek, s így 2008. március 12-ig én töltöttem be ezt a tisztséget. Közben korom miatt lemondtam, de a lemondásomat se rendtársaim, se a generális apát és tanácsa nem fogadta el. “

1995. október 23-án a Magyar Köztársaság Érdemrend Középkeresztese kitüntetésben részesítette a köztársasági elnök.

2010-ig töltötte be a főapáti tisztséget. Azóta megrolott egészségi állapota miatt visszavonultan élt.

Iskolánk sokat köszönhet neki, és hálásak vagyunk az Úrnak azért a 14 évért, amelyet az ő védnöksége alatt éltünk meg.

¹ “Készítsétek az Úr útját!” - Ez volt a főapát úr választott jelmondata.

(A teljes interjú a 2004/05-ös évkönyvben olvasható.)

... a Veni Sancte misén

A szeptember 1-jén megtartott Veni Sancte szentmisét Soós Tamás atya celebrálta.

A szentmise után az évnyitó konferansziéja Gyarmati Zsófia (13.k) volt. Az évnyitó ünnepség részeként Szegedi Fanni (9.C) Sík Sándor Az ős dicsérete című versét mondta el. Jóna Sára (8.C) a Röpülj madár, röpülj kezdetű népdalt énekelte el. Gitáron Bisztriczki Zoltán tanár úr kísérte.

életében. Mégsem félnék tőle, mert ismerjük, hiszen nem először éljük át. Szomorúak vagyunk, mert az az időszak, melyhez könnyen hozzászoktunk, elmúlt. A változás, mely emberi létünk velejárója, elkerülhetetlen, melyet Hé-rakleitosz, a görög filozófus is megfogalmaz „panta rhei” gondolatával. Ha görögül nem is, de ismertük e gondolatot, hiszen a „nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba” mondatot már sokszor hallhattuk.

Kinyílnak az iskolák kapui és azok

alakítanak ki maguknak, hogy a hön áhitott felsőoktatási helyre bejussanak. Ehhez kitartó, rendszeres pontos munkára van szükségük, tudják jól. Az ötödikesek már most azon gondolkodnak, hogyan lehet a lehető legrövidebb idő alatt a csengő megszólalása után a focipályára érni. Mindannyian célokat tűzünk magunk elé, ezek a célok különbözőek, életkorunk függvényében változnak, de egy dolog közös bennük.

Változni akarunk, mert vannak céljaink. Céljaitok eléréséhez, mi Gárdonyis tanárok is hozzájárulunk. Mi is változunk, képzéseinket, munkánkat úgy alakítjuk, hogy segítsük az általatok kitűzött célok elérését. Örömmel jelentem be, hogy az Oktatási Hivatal elfogadta akkreditációs kérvényünket, mely arra irányult, hogy itt helyben, a Gárdonyiban is államilag elismert nyelvvizsgát tehessetek: a DExam, a Debreceni Egyetem általános egy nyelvű angol nyelvvizsgáját. Elfogadják az egyetemi pontszámításnál és a diplomaszerezésnél. Vizsgázóbarát, kommunikatív, életszerű feladatokkal mér. Páros vizsga, azaz a vizsgázók választhatnak maguknak vizsgapartnert. Különlegessége, hogy azok a vizsgázók, akik az irodalom, történelem vagy művészetek iránt érdeklődnek, választhatnak humán modult, akiket viszont a természet, állatvilág, egészség témakör érdekel, kérhetnek reálmodult. Első lehetőség a vizsgára az október-novemberi vizsgaidőszakban lesz, amelyre már lehet jelentkezni a Gárdonyiban. A 2012 októberében megjelenő beiskolázási tájékoztatónkban a Sportiskolák Országos Szövetsége ajánlásával és támogatásával egy új képzési formát, a sporttagozatot hirdetjük meg azoknak a 8. évfolyamos tanulóknak, akik kiváló tanulmányi eredményük mellett,

Ezután Varga B. János igazgató úr tanévnyitó beszéde következett:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Tisztelettel köszöntöm a kedves kollégáimat, a diákokat, hozzátartozókat a 2012/2013-as tanév tanévnyitó ünnepségén.

A Zetelakán átfolyó patak partján most nemcsak kavicsokat, hanem nagyon szép, különböző színárnyalatban pompázó leveleket is találunk, melyek jelzik nekünk: valami megváltozott, itt az ősz. Valami más jön mindannyiunk

a folyosók, melyek a nyár folyamán üresek, csendesek voltak, megtelnek gyermekekkel, hangosak lesznek. Örülünk a másoknak, találkozunk társainkkal, élményeket mesélünk, terveket fogalmazzunk meg. Ez így van jól, hiszen az iskola tanulók nélkül mit sem ér. Így van ez a Gárdonyi életében 324. éve. Várakozással tekintünk az új időszak elé, hiszen néhányotok számára ez az utolsó, érettségi-felvételi évet jelenti, mások pedig most jönnek hozzánk először. A végzősök komoly stratégiát

a különböző sportokban is jeleskedni akarnak. A menzai étkezésnél az egészséges táplálkozás előírásait betartva bevezetjük a diákok számára a menü választhatóságát.

A sok változás közben biztató, hogy vannak állandó dolgok. A felszín alatt, nem könnyen hozzáférhető helyen, megjeljük az örök állandóságot. Szeretjük az életünkben az állandóságot, a változatlanságot, hiszen az megnyugtat és kiegyensúlyozottá tesz minket. Kiszámíthatóvá és tervezhetővé teszi a jövőt. Feladatainkat olyan értékek mentén végezzük, melyek hosszú idő óta változatlanok. Hitünk és a tudás iránti feltétlen elkötelezettségünk állandóságot biztosít a változások közepette. Tudjuk, hová tartozunk. Tudjuk, hogy mindannyian értékesek és fontosak vagyunk Teremtőnknek. Az Ő szavát meghallva kell küldetésünket teljesítenünk és biztosak lehetünk sikereinkben.

Gárdonyi Géza, iskolánk névadója is bizalommal tekint a kijelölt útra: „Az élet útja látható renddel készített út. Nap, hold, csillag világít reá. A mellékén virág terem és kenyér. Öntözik égi felhők, s mártírok vére. Az ilyen út nem lehet azért készített, hogy a végén egy gödörbe jussunk.”

Ezen gondolatokkal a 2012/2013-
as tanévet megnyitom.

Dicsérettessék a Jézus Krisztus!

A Tudás Kulcsának átadója az elmúlt tanévben a 13. K osztályba járt Császár Anett, aki középiskolás éve alatt számtalan versenyeredményével öregbítette iskolánk hírnevét. Beszédéből az alábbi gondolatokat emeljük ki: „... Emlékszem, legelső Veni Sancte tanévnyitó ünnepségemen remegő lábbal és nyugtalan szívvel ültem a padosban. Vajon képes leszek-e megfelelni az elem helyezett elvárásoknak, és vajon méltó leszek-e az iskola nevé-

hez? Dr. Pisákné Balogh Éva igazgatónő tanévnyitó beszédében Pál apostolt idézte. „Ha mindig a kötelességteljesítés útján jártok, az eredmény és a jutalom nem marad el. Jót cselekedve nem csüggedünk, mert annak idején aratni fogunk.” Ez a két mondat minden bennem dúló bizonytalanságot eloszlatott, és erőt adott, hogy az előttem álló ismeretlennel szembenézzek. Leérettségiztem. Hamarosan megkezdem egyetemi tanulmányaimat. Biztos vagyok abban, hogy ismét egy új, ismeretlen dolog küszöbén állva nem fognak ugyanazok a kételyek mardosni, mint öt évvel ezelőtt, hiszen birtokában vagyok a Gárdonyitól kapott örökségnek, amely el fog kísérni utamon, és soha nem hagy majd csüggedni.

Ballagáskor mindannyian megkapjuk tarisznyánkat, amely azt jelképezi, hogy iskolánk utunkra enged bennünket, és amely tartalmazza az útravalót egyetemista éveinkre és egész életünkre is. Bármily különös, a gimnáziumban töltött idő alatt fokozatosan mi magunk halmozzuk fel mindazt, amit tarisznyánk rejtenei fog, csak rajtunk múlik, mennyi kincssel és értékkel töltjük meg. 5, 8 vagy 9 év munkának gyümölcse pedig nem pusztán a sikeres érettségi vizsga, hanem egy olyan élet, amelyet érdemes élni.

Mi is tehát az útravaló, amelyből én is kaptam és melyből Ti is részesülni fogtok? Elsősorban a tu-

dás, mely az itt töltött évek alatt ivódik belénk, továbbá a kitartás, hogy mindig képesek legyünk felállni és továbbmenni. Ám e két dolog nélkülözhetetlen társa a hit lángja, amely a csüggedés sötétségéből fáklyaként mutat kivezető utat. A Gárdonyi arra is figyel, hogy megtanítsa nekünk az emberhez méltó élet nélkülözhetetlen elemeit: az önfegyelmet, a becsületet, és a tisztességet. Ez az az örökség, amelynek minden ciszterci diák részese lesz. Éppen ezért ügyeljenek arra, hogy minél termékenyebben használják ki gárdonyis éveiteket!

Sikereket, örömeket, kitartást és hitet kívánok Nektek! Őrizzétek és öregbítsétek iskolánk hírnevét, és legyetek büszkék arra, hogy ciszterci diákok vagytok! Kövessék Arany János útmutatását: „Ember lenni mindég, minden körülményben.”

Ádám András Balázs és Aradi Nikolett (5.C) tanulók vették át a Tudás Kulcsát, és ígérték, hogy a tudásukat képességeik, tehetségük szerint gyarapítják.

Amiért érdemes franciát tanulni

Miért érdemes franciát tanulni? Idén nyáron megtudhatom, ugyanis Mezei Annával és Császár Anettel egy teljes hetet tölthettem Eger testvérvárosában, a burgundiai Maconban. Hogyan? Részt vettünk a „Ki tud többet Maconról?” elnevezésű francia országismereti versenyen, amelynek főnyereménye ez az utazás volt.

Mondanom sem kell, hogy már mindhárman alig vártuk, hogy a repülőnk végre fölszálljon Budapestről, hogy Lyon csodálatos városában érjünk földet. Érkezésünkkor a reptéren már várt bennünket Sarah, a program francia főszervezője, aki miután átadta nekünk szobáinkat egy gimnázium kollégiumában, bemutatott a francia diákoknak: Angélique-nek, Charlie-nak, Shérazade-nak, Sébastien-nek, Cloe-nak és Alduine-nek. Ők voltak azok, akik az összes programon velünk voltak, akikkel beszélgetve igyekeztünk minél többet gyakorolni a francia nyelvet. Azt hiszem, nem is kell magyaráznom, miért sokkal egyszerűbb így csiszolni nyelvtudásunkat.

A Maconban töltött hét csodálatos programokkal telt. Rengeteget sétáltunk a gyönyörű kisváros hangulatos utcáin, amelyek a zsalugáteres ablakokkal tarkított házival, gótikus templomaival, a Saone folyó fel-felbukkanó látványával, a virágokkal és érdekes szobrocskákkal teli körforgalmakkal és a szépen gondozott parkocskákkal sajátos, igazi „franciás” hangulatot árasztottak. Ott lehettünk a Tour de France-on, a világ legnagyobb kerékpáros körversenyén, amiért minden francia rajong, pedig az út szélére kiálló nézők előtt egy perc alatt el is kerekednek a versenyzők. Szintén különleges volt, hogy Maconban lehettünk július 14-én, a franciák nemzeti ünnepén, amikor a katonai parádék, a csendőrség bemutatója, a polgármesteri hivatal által szervezett díszünnepség, a színházi előadás és a tűzijáték mellett utcabál is várta az ünneplő franciákat és persze minket, magyar diákokat. A városháza dísztermében elegáns fogadásokat is rendeztek tehát, nemcsak a nemzeti ünnepre való tekintettel, de külön a mi tiszteletünkre is, ahol a vendégeket a francia konyha igazi ínycségei várták.

A francia konyhába így hát jócskán belekóstolhattunk, hiszen az összes étkezést különböző éttermekben költöttük el. Sorolhatnám a sok ínycsiklandó ételt, amit egy hét alatt végigkóstoltunk, de ezt inkább nem teszem meg, egyrészt azért, mert hosszasan kellene mesélnem, másrészt pedig azért, mert sok ételről azt sem tudtam kitalálni, miből készült. Egy dolgot viszont nyugodtan kijelenthetek: nem hiába emlegetik a franciákat világszerte a konyhaművészet mestereiként.

Persze a sok evés mellett rengeteg kulturális programot is szerveztek nekünk maconi vendéglátóink. Meglátogattuk Cormatin festői kastélyát, városnéző sétát tettünk a dél-franciaországi hangulatú Tournus városában, ahol a középkori kórházban, az Hotel-Dieu-ben és a monumentális román stílusú templomban bepillantást nyerhettünk egy, a már középkorban is virágzó város hangulatába és történelmébe. Ezenkívül egy egész napot töltöttünk Lyonban, Franciaország második legnagyobb városában, ami Párizshoz hasonló széles sugárútjaival, egységes épületeivel, gazdag műemlékeivel és ugyanakkor a legnevezetesebb francia divatmárkák boltjaival és kirakataival van tele, és ezáltal betekintést enged a jellegzetesen „francia” életbe.

Ez a júliusi hét tehát csodálatosan telt mindhármunk számára, azt hiszem, nagy mérföldkővet jelent majd francia tanulmányainkban. Mert Maconban közelről tapasztaltuk meg, mi is az, amiért egy idegen nyelvet érdemes tanulni, és milyen hatalmas élmény az, amikor egy idegen országba utazol, és meg tudod érteni az ott élők anyanyelvét, és képes vagy annak segítségével boldogulni egy ismertetlen kultúra izgalmas világában. Franciaország pedig egy olyan ország, ami igazán érdemes arra, hogy megismerjük.

Ballagó Júlia
12. k

A kitűzött napon, 2012.08.21-én 11-órakor már minden golya az udvaron várakozott, mit sem tudva arról, mi vár rá ebben 2 és fél napban. Először tájékoztattak minket arról, hogy Felsőtárkányba (38 fokban) gyalog megyünk. Később a mentorokkal, és az osztályfőnökökkel, minden osztály bevonult a termébe. Kiosztották azokat a pólókat, amit a pár nap alatt le sem vehettünk. Megebédeltünk, és indultunk is a tábor helyszínére.

Én nagyon jól éreztem magam, életem legjobb pár napja volt. Karaokeztunk, hajnalban keltünk, hagymát ettünk, reggeli tornákon vettünk részt, festékes tészta nyúlkáltunk. Tiszták sosem maradtunk... Hol kefiresek, hol festékesek, hol pedig fogkrémesek lettünk. Amit átéltünk, azt nem lehet csak

úgy elmesélni barátoknak, szülőknak, és másoknak. Mert csak az tudja értékelni amit e táborból kaptunk, aki részt vett rajta. Az jó dolog volt, hogy az egész évfolyam megismerte egymást. Olyan dolgokat csináltunk, amit nem gondoltuk volna, hogy valaha fogunk, s ezek igenis számítanak!!

Én megköszönöm a szervezőknek, hogy ebbe az egész táborba bevetettek mindent. Fáradtságos munka volt a tábort megszervezni! Azt hiszem, mindenki nevében köszönhetem!:)

Koza Fanni 9.a osztályos tanuló

S Z E P T E M B E R

1. Veni Sancte – ünnepi szentmise a bazilikában. Az első tanítási nap az iskolában.

4. Iskolánk első emeleti folyosóján Habis László polgármester úr és Varga B. János igazgató úr leleplezte a 100 éve született, iskolánkban 1930-ban érettségizett Kálnoky László költő és műfordító emléktábláját. Dr. Cs. Varga István egyetemi tanár méltatta a költő munkásságát, Bodó Boglárka, a Bródy Sándor Megyei és Városi Könyvtár munkatársa elszavalta A fiatalokhoz című költeményt.

7. Gólyatábor után

... az első tanítási hét péntekjén a nagyszünetben a gólyák bemutatták a táborban tanult gólyatáncot. Az első emeleti folyosón pedig bemutatkozó lapokat lehetett olvasni.

10-14. Erdei iskola Sátorlajújhelyen.

Már hagyomány iskolánkban, hogy a kisgimnázium 7. évfolyamos tanulóival erdei iskolában kezdjük a tanévet. Ebben az évben Sátorlajújhely Várhegy Üdülőjében rendeztük meg a programot, *Barnáné Fekete Mónika, Bárdosné Grekovits Zsuzsa, Varga Pál-*

né tanárnők és Halász Barnabás tanár úr vezetésével. Az ismeretszerzés már az odaúton elkezdődött, Tokajban tartottunk egy kis pihenőt, megnéztük a Tisza és a Bodrog folyók összefolyását, és egy rövid séta során alaposabban megismertük azt a települést, melyről a világhírű hungarikum, a tokaji bor a nevét kapta.

A táborba érve kezdetét vette a szakmai program. Megalakultak a csapatok, nevet, emblémát és indulót választottak maguknak, majd feltérképezték a tábor területét. A tábor több száz fő befogadására alkalmas, nagy területen fekszik, így osztoznunk kellett a nyíregyházi táncművészeti szakközépiskola diákjaival a létesítményeken. Ez

nem okozott gondot, inkább érdekes volt látni a sok lelkesen éneklő, táncoló diákot, érdekes hangszert, vicces fellépő ruhákat. A finom vacsora után (rántott szelet volt rizzsel és csemege uborkával) kezdetét vette az esti program. A Zempléni-hegység földrajzának megismerését totók és feladatlapok kitöltésével mélyítettük el. Közben azért játékokra is volt lehetőség. Lefekvés előtt gyors rendrakás és szobaszemle után 11-kor lassan elcsendesedtek a tábortörzsek.

Kedd reggel hétkor keltünk, majd Halász tanár úr ébresztő nyújtógyakorlati után frissen indultunk reggelizni. A kakaós kalács vajjal és dzsemmel, és a finom kakaó elég erőt adott a délelőtti túrához. A Kálvária-hegyen madártávlatból megfigyeltük Sátoraljaújhely városát, és az emléktáblákon a trianoni békeszerződés nyomán elcsatolt magyar városokról is megemlékeztünk. Ebéd

után, ami grízgaluska leves, fokhagymás csirkemell és zöldséges burgonya volt, újult erővel indultunk felfedezni Sátoraljaújhely városát. Halász tanár úr a város minden ismert és ismeretlen

nevezetességét megmutatta a csoportnak. Fáradtan kapaszkodtunk vissza a hegyen lévő táborba, de a csikóstokány és a savanyúság kicsit pótolta az elvesztett energiákat. Az esti program során nagy lendülettel készítették a csapatok a délelőtt összegyűjtött termésekből, falevelekből csodálatos termésképeket.

Szerdán nagyon izgalmas napunk volt. A reggeli után (felvágott, vajos kenyér, tea) elpakoltuk a hideg csomagokat, és buszra szálltunk. Első állomás Füzér vára volt, ahol felkapaszkodtunk a szépen felújított várba, és megfigyeltük a Zempléni hegység vonulatát, beazonosítva a látható hegycsúcsokat. Következő állomásunk Széphalom volt, ahol a Kazinczy Mauzózeum után megtekintettük a Magyar Nyelv Múzeumát. Magyarország egyik legérdekesebb és legszórakoztatóbb múzeuma nyílt itt. Európában egyedülálló nyelvünk megérdemel egy ilyen szép múzeumot, minden gyereknek látni kellene, mielőtt felnő. Ezután következett a nap fénypontja. Visszaérkeztünk Sátoraljaújhelybe, és a gyerekek örömmel vették birtokba a boba pályát. A boba után Magyarország leghosszabb libegőjén fellibegtünk a hegyre, ahol gyönyörködhettünk Magyarország egyik leggyönyörűbb panorámájában. Innen a turistajelzéseket követve visszasétáltunk a táborba. Vacsorára szezám-magos pulykamellet ettünk rizibizivel és szilvakompóttal. Este mesét írtak a csapatok, amihez gyönyörű rajzokat is készítettek. Csütörtökön lekváros pufancsot reggeliztünk, de corn flakes-t is lehetett választani tejjel. Délelőtt rendhagyó programunk volt, Barnáné tanárnő sógornője, aki iskolánk egykori tanulója, táncot tanított a hetedikeseknek, akik nagy örömmel utánozták a lépéseket, és remek koreográfiát gyakoroltak ki a kellemes zenére. Ebéd után (paradisomleves, pásztortarhonya uborkasalátával) az első napon készített térkép segítségével tájékozódási akadályversenyt rendeztünk a csapatoknak. A feladatok megoldása után számháborúztak, ami mindig a kedvenc program az erdei iskolákban.

Este a vacsora bolognai spagetti volt, majd Halász tanár úr nagyon érdekes projektoros előadást tartott a világ környezetvédelmi problémáiról. Ezután a csapatok környezetvédelmi szervezeteket alakítottak, és beszámoltak a munkájukról. Nagyon komolyan vették a feladatot, és érdekes munkákat osztottak ki egymásnak.

Péntek délelőtt értékeltük a tábori munkát. Első helyezett a Természetbúvárok csapata lett. Tagjai: Hüvelyes Levente, Pittner Zsolt, Holló Helga, Szeivolt Melinda, Fazekas Anna.

Második helyezett az Égő csipkebokor csapat: Kakukk Márton, Bredák

Dominik, Árvai Dóra, Daru Réka, Pintér Emese, Cseh Dominika.

Harmadik a Zöldsapkások csapata: Sajtos Anett, Benke Balázs, Földi Ádám, Meleg Petra, Kara Ákos.

Negyedik helyezést értek el a Várhegylakók: Kadlott Petra, Hornyák Stella, Vörös Attila, Medve Csaba, Kurtán Zsombor.

Ötödik lett az Emil szúnyogjai csapat: Szadai Miklós, Horváth Dorina, Gérik Adrienn, Poczik Levente, Kis Eszter, Schaffler Fanni.

Különdíjat is kaptak néhányan. Bredák Dominik hősiiesen tűrte a cipő által okozott sérüléseket, és így is panaszkodás nélkül jött volna mindegyik túrára, ezért jutalmaztuk. Gérik Adrienn a tábor meglepetésembereként nagyon nagy lelkesedéssel vett részt a programokban, és főleg a számháborúban játszott nagyon ügyesen.

Összességében nagyon eredményes tábort zártunk. A szakmai program kiválóan megvalósult, és a hetedik c. osztály is összerázódott, közösségük összekovácsolódott. Nagyon szép élményként marad meg mindannyiunkban ez a hét.

Varga Pálné

9-23. Utazás Angliába. *Örsiné Mohl Szilvia* tanárnő vezetésével három szaktanár kíséretében a 10.A, C, E és K osztályból 39 tanuló az angliai Broadstairs város Kent School iskolájában kéthetes angol nyelvi gyakorlaton vett részt.

20. Iskolánk diákönkormányzatának új titkára *Beke Miklós* 11.E osztályos tanuló.

19-26. *Dr. Szabóné Kállay Ágota* és *Bozóné Tóth Gabriella* tanárnő és 10 diákunk a németországi Olpében járt.

21. Eger Ünnepe

Eger Megyei Jogú Város már 20. alkalommal írta ki a „Virágos Egerért, szép környezetért” versenyt, melyben intézményünk kertje „**Jubileumi Polgármesteri Elismerés**”-ben részesült. Az elismerést olyan személyek és intézmények kapták, akik és amelyek több éven keresztül rendszeresen résztvettek ezen a versenyen, és ott sikereket értek el. E feltételnek az iskolánk kertje teljesen megfelel, mert *Tófalusi Sándorné*, „*Iréne néni*” évek óta lelkesen és nagy szeretettel ápolja, gondozza és vigyázza a kertet. Az eredményességet pedig a bejárat melletti vitrinben látható 7 porcelán serleg és 1 nívódíj bizonyítja. De bizonyítékok azok a képek is, amelyek a virágokról készültek évek óta. Ezekből közlünk most néhányat.

Ircsi néninek pedig mi is gratulálunk, és köszönjük munkáját!

27. Szentmise a kollégistáknak, amelyet *Soós Tamás*, *Hugyecz János*, *Szarvas István* atya koncerebrált, és amelyet *Dr. Zakar Ferenc Polikárp* főpát úr lelki üdvéért mutattak be.

Hugyecz János atya prédikációjában a következő emlékeit idézte fel a főpát úrról: egyrészt tudós és tanárember volt. Egyik legfontosabb feladata lett, hogy új szerzetesi életszabályt készítessen, amely minta lehet a többi szerzetesi közösség életszabályának. Mint a ciszterci rend generális főapátja fáradhatatlanul szolgált

azoknak a híveknek tíz- és százazezeit, akiket a ciszterci atyák lelkiileg gondoztak. Ugyanakkor mélyen hívő ember volt, akinek életében hosszú éveken keresztül jelen volt a nagyon komoly fizikai szenvedés. Az ő élete és példája legyen biztatás mindannyiunk számára: felismerte az idők jeleit, és amikor elérkezett a rendszerváltás, visszatért Magyarországra. Nagyon sokat tett az egyházügyért és tett értetek is. Nagy szerepe volt ennek az iskolának a visszaszerzésében is.

Menni, vagy nem menni?

Ez az a dilemma, amivel mindenkinek szembe kell néznie, ha külföldi tanulmányok megkezdése előtt áll. Mérlegelni kell az ellene és a mellette szóló érveket egyaránt. Mindkettőből akad jócskán...

Én is így voltam ezzel, amikor lehetőség adódott, hogy 17 évesen egy tanévet Skóciában tölthetek. Sokan mondták, hogy túl fiatal vagyok még, hogy nem fogom tudni bepótolni az itthoni tananyagot, hogy évet kell ismételnem, de megint mások azt mondták, hogy nem biztos, hogy adódik még ilyen lehetőség, ezért mindenképpen ki kellene használnom.

Többhetes tépelődés után végül is osztottam, szoroztam, mérlegeltem, és úgy döntöttem, hogy vállalom az út kockázatait, még ha új környezetbe kerülök is, idegen nyelven, más kultúrába kell beilleszkednem, itt kell hagynom a barátaimat, osztálytársaimat, egyszerűen mindent, akit ismerek; és egész nyári tanulás vár rám utána az osztályozóvizsgák teljesítése miatt.

Így visszagondolva azt mondhatom, hogy nagyon jól döntöttem, hiszen nem csak a felsőfokú nyelvizsgát sikerült megszereznem, de olyan élményekkel gazdagodtam, amilyenekről álmodni sem mertem volna. Úgy gondolom, hogy a nyelv-

vizsga önmagában még nem jelentti azt, hogy az ember tud is az adott nyelven kommunikálni, jelen esetben angolul. „A pudding próbája az evés!”- szokták mondani. A nyelvvizsga próbája pedig a nyelvhasználat, és ezt csak anyanyelvi országban, sajátos körülmények között lehet kipróbálni.

Olyan tapasztalatokat szereztem, amelyek egész életemre hatással lesznek, valamint egész szoros baráti kapcsolatokat sikerült kialakítanom, már amennyire egy év alatt lehetséges az ilyen. Mindemellett hihetetlen önbizalommal és örömmel tölt el, hogy ilyen jól boldogultam Skóciában, sikerült beilleszkednem, barátokat szerezni, tanársegéd is voltam két hónapig, teljesítettem a vizsgakövetelményeket, és dolgozni is maradt időm a sulit mellett (természetesen önkéntesként).

Igaz ugyan, hogy nincs tandíj, a könyvekért nem kell fizetni, sőt a füzeteket is az iskola állja, de kompenzálják ezt a közlekedési eszközök igénybevétele díjával. A bérlet volt a legdrágább, 40£ minden hónapban. Negatívumként sorolhatnám, hogy senki sem hallott Magyarországról, és egyáltalán el se tudta helyezni térképen. Eddig is tisztában voltam a ténnyel, hogy Magyarország kis ország, és nem játszik jelentős szerepet a gazdasági és politikai életben, de ez a fajta tudatlanságuk megdöbbentett.

Összességében, teljes mértékben megérte ez az út és ez az év, és hálás

vagyok mindenkinek, aki segített és támogatt az év során, és nagyra becsülöm azok fáradozásait, akik „megmentettek az osztályismétléstől”. Gondolok itt elsősorban az osztályfőnökömre, osztálytársaimra és azokra a tanárookra, akiknél megcsinálhattam, és letehettem a különböző vizsgákat.

Remélem, hogy a történetem mindenki számára tanulságos, bátorságot ad, és példaértékű abban a tekintetben, hogy merni kell cselekedni és lépni. So watch out for every opportunity, go for it, grab it and don't forget: life is worth exploring.

Kovács Kornélia 13.A

Kálnoky László kapcsolata Egerrel

Kálnoky László 1912-ben született Egerben. Apai ágon német-morvai bevándorló család leszármazottja. A Schlattauerek a 19. században asszimilálódtak, a szabadságharc idején dunai uszályhajóval rendelkező jómódú gabonakereskedők. A költő dédapja a felesége után magyarosította nevét Kálnokyra. Vagyonát Kossuth-bankóba fektette, így 1849 után elszegényedett. Fia – László nagyapja – az egeri főképtalannál lett gazdatiszt. A költő apja jogi pályát végzett, és városi tisztviselőként feleségül vette Kállay Malvint. Az író, műfordító, esszéista Kállay Miklós nagybátyja volt a költőnek.

Apja, Kálnoky István tartalékos tisztként részt vett az első világháborúban. László alig látta édesapját, teljesen elidegenedett tőle, inkább édesanyjához és annak húgához ragaszkodott. Nagynénje, Kállay Aliz furcsa kísérleteket folytatott a két-három éves kislúval: Ady-verseket olvasott fel neki, és ezzel akarva-akaratlan felkeltette benne az érdeklődést a költészet iránt, kialakította benne a versritmus megérzését. Az ekkor szerzett élmények még Kálnoky időskori műveiben is visszatérnek: misztikus élményeket, okkult tapasztalatokat idéz novelláiban, verseiben. (Pl. Egy gondolkodó kutya látogatása vagy egy újságfotó, amely csak a másnapi lapban fog megjelenni.)

„s néhány hónappal később, amikor már valóban tudtam beszélni, elkezdte felolvasni mesék helyett Ady Endre versesköteteit,

Ami ellen nem tiltakoztam, sőt figyelmesen Végighallgattam „Az ős Kaján”-t vagy „A fekete zongorá”-t.” (Oroszlánkörömök szárnypróbálgatása)

Az első író, akivel személyesen is megismerkedett, Gárdonyi Géza volt. Az 5-6 éves fiúcska hosszú fejezeteket tanult meg szó szerint az Egeri csillagokból. 1922-ben, Gárdonyi temetésekor Kosztolányi Dezső is megfordult a házukban.

Az ciszterci rend egeri Szent Bernát Főgimnáziumában tanult és érettségizett 1930-ban. Tanárai közül Pataki Vidor hatott rá, aki jelentősen kivette részét az egeri vár feltárásból, az iskolában pedig modern magyar irodalmat is tanított: beszélt Adyról és a Nyugatról. Kálnoky érdeklődése ekkor talált vissza az irodalomhoz, olvasta a Nyugatot, és a gimnázium „ÉRTESÍTŐJE” szerint az 1929-30-as iskolai évben az iskola Vitkovics Mihályról elnevezett irodalmi önképzőkörének ő lett a jegyzője. Ugyanezen évben az október 6-i megemlékezésen ünnepi beszédet mondott, Majzik Viktor ítélőbíró adományából pedig jutalmat ka-

Kálnoky Gyula IV. o. t. az énekéneken tanúsított szorgalmáért. – Majzik Viktor közgazdasági bíróság: ítélőbíró úrnak 100 P adományából 10-10 P-t kaptak: Kálnoky László VIII., Lincz László VII., Csájasz László VI.,

pott, valamint az önképzőkör pályázatán a „novella vagy veresek” kategóriájában Kálnoky László győzött három szonettel és verses műfordításával.

t, nyerte érfékes értekezésével. A „novella vagy veresek” e. pályaféltre érkezett dolgozatok közül a legjobb: Kálnoky László VIII. o. t. verses műfordítása és három szonettje nyerte el a 20 P jutalmát.

Ez a fénykép a Szent Bernát Gimnáziumban 1930-ban érettségizettek táblájáról készült.

VIII. OSZTÁLY.
Osztályfőnök: SZÉKELY PÁBLÁN.

A tanuló neve	Műgyűjtés	Hír- és ork. t.	Nagyvár nyelvé	Írók nyelvé	Cs. és nyelvé	Német nyelvé	Törzsmenet	Tornászertan	Menegyeiágyon	Délke. földtan	Testgyógyítás	Órta
Kato Gyula, em.	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12
Kálnoky László	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12	12

Kálnoky Lászlót első verseskötetének szerkesztésében és kiadásában Apor Elemér (eredeti neve: Kapor Elemér) segítette. Vele mindig mélyen és tartalmasan tudott beszélgetni az irodalomról, igaz barátjának érezte. Először azt is az ő sorsában ismerte meg, mit jelent vidéki költőnek lenni, akit legfeljebb a szűkebb haza ismer meg és ismer el, azonban tehetsége így sohasem bontakozhat ki igazán, és sem a kortárs irodalom, sem más vidékek olvasói nem vesznek tudomást munkásságáról. Ez a tapasztalat, Babits és Juhász Gyula vidéki tanárkodásának sorsa és apjának tanácsa indította arra, hogy 1930-ban Budapesten kezdte meg tanulmányait a jogi egyetemen, majd visszatért szülővárosába, ám 1935-ben a pécsi Erzsébet Tudományegyetemen szerezte meg a jogi végzettséget. Ugyanebben az évben városi másodosztályú fogalmazóvá nevezték ki Egerben, majd a létrát végigjárva lett első osztályú fogalmazó, végül másodosztályú aljegyző. 1941-ben próbaszolgálatra a Belügyminisztériumba rendelték, és ekkor már nemcsak hivatalnokként tekintettek rá, mert a fővárosba visszakerülő fiatalember ismert és elismert költőnek számított, hiszen az 1939-ben megjelent kötete (*Az árnyak kertje*) jó kritikát kapott, és jeles írók (Weöres Sándor, Radnóti Miklós, Vass István, Déry Tibor) barátságát nyerte el számára. Pályájának kiteljesedését azonban nemzeti és egyéni sorscsapások hátráltatják: a II. világháború, kiújuló tüdőbaja, az operációk (orvosi műhibával); 1945 után kénytelen volt visszatérni Egerbe, majd apja feketelistára került, nélkülözés, éhezés, betegsége miatt házassága tönkrement, és 1948-ban elvált első feleségétől. Visszatért Budapestre, és 1953. október 15-ig a Belügyminisztérium könyvtárában dolgozott, majd a Szépirodalmi Könyvkiadó felelős szerkesztője lett. A költői szabadság hiánya nyomasztotta, ezért műfordítói feladatokat vállalt: lefordította a *Faust* II. részét. 1957-ben távozott a kiadótól, és eredeti műveiből valamint fordításainak kiadásából próbál megélni. Költői pályája azonban ezután sem gördülékeny: a meg nem értés végigkíséri pályáját, és gyakran kísérik botrányok a műveit, ezek rendszerint visszavetik Kálnoky alkotókedvét. Csak 1970-től kezdődik olyan költői megújulása, amely minőségében is, mennyiségében is érzékelhető. Ezután tizenegynéhány év alatt több művet adott ki, mint a megelőző négy évtizedben. Egészsége helyreállt, anyagi háttere rendeződött, újra megnősült, és immár elismert műfordító lett. Ez utóbbi tényre Garai Gábor interjúja döbbsengette rá, és ettől kezdve csak kivételes esetekben vállalt műfordítói megbízásokat. Az irodalmi érdeklődés középpontjába emelte a *De profundis* című verse. 1985 júliusában zárta le utolsó kötetét, ismét tüdőgyulladásos került be a Budakeszi MÁV-Szanatóriumba, és július 31-én elhunyt.

Költészete

Kálnoky – hasonlóan a Nyugat harmadik nemzedékéhez – valamilyen mélyebb erkölcsi tartalmat keres és vár el az élettől, s bár nem találja, pesszimizmusa még nagyobb elszántságot ad neki. A költő reagálni akar az ember kulturális és ontológiai tudatának kihívásaira, hiszen önmaga is hasonló nehézségekkel küzdött már fiatal korában. A kisvárosi élet, amelytől már korán elidegenedett, a könyvek világába menekülve, magányosan töltött ifjúkor, súlyos betegsége: mindebben a saját létét érezte fenyegetve, és végül a háború igazolta be pesszimizmusát és látomásait.

Ez a pesszimizmus átsugárzik a versein, és különös, fanyar hangulatot áraszt akár a szerelemről (A „balga szüzek”),

akár a művészetéről (Az üvegalap, a magyar költészethez), akár önmagáról ír.

A költő már fiatal korában is érzékeny volt a morális problémákra, mely szembeállította közvetlen környezetével: a kisvárosi mentalitással, a válsághelyzetben levő magyar társadalommal, a történelmi lét lehetőségeivel. Köteteiben maga válogatja a verseket, Adyhoz hasonló tudatossággal építi fel a ciklusokat. Az első kötete 1938-ban jelent meg „Az árnyak kertje” címen, ebben is találunk egy csokornyit verset Egerről: *Őszi képek* kisvárosból. Az 1939-1956-ig írott verseit a „Lázás csillagon” című kötete tartalmazza, és mint a cím is elárulja, a háborút átélt világ jelenik meg ezekben a versekben. Egerről szóló verse pl. a *Kövérek a fürdőben*. Aztán egyre inkább az emlékezés jellemzi későbbi köteteibe került, Egerről szóló műveit, mint az „Egy magánzó emlékirataiból” (1976-78.) vagy az „Egy mítosz születése” (1982-83).

„A leleplezők”, a „Völgykoporsó”, „Az elsodortak” című versei a 30-as évek városát mutatják, az Időszerűtlen vallo-más a háború utáni Egerről fest képet; s örök, időtlen az „Egy magánzó emlékiratai” című művének néhány filmvillanásnyi emléke a szülővárosáról (A nudisták bejövetele), és az „Intermezzo” című versében saját feladatát próbálja megtalálni az egeri költő. Ezekből a versekből állíthatjuk össze a XX. századi kisváros jellemzőit, lakóhelyünk irodalmi-költői ábrázolásának sajátosságait.

Egy városhoz

*Nem maradhattam ott örök rabodnak,
de hogy eszembe sem jutsz, mégse hidd.
Kockaköveid bennem súlyosodnak,
bennem görbülnek nagy boltíveid.*

*Pupillám belsejére odafestve
szivárványló kép több ezernyi van:
barokk szentek bohókás, kurta teste
a falfülkék kis örbódéiban,*

*a minaret nyurgán és magauntan,
földes szobák, vörös dunyhacihák,
a hétöles csontváz a múzeumban
s a rég kihült török cseréppipák.*

*A vicinális-vágány és a várrom,
mint víz alól, mindegyre fölmerül,
oly egyszeri s tünékeny, mint az álom,
de éles elviselhetetlenül,*

*s a tέρzene, a harsogón banális,
akár s cselédek, hölgyek és urak,
és a merev, mézsárga napsugár is,
mint egy légben maradt táncmozdulat.*

Diákok beszámolója az erdei iskoláról

Szeptember 10-én kezdődött az erdei tábor. Reggel 8 órakor indult a busz az egész 7.C osztállyal a következő tanárok kíséretével: Barnáné Fekete Mónika osztályfőnök, Bárdosné Greskovits Zsuzsanna, Varga Pálné és Halász Barnabás.

Mielőtt a sátoraljaújhelyi szállásra értünk volna, megálltunk Tokajban, megnéztük a Tisza-Bodrog összefolyását, és felmentünk egy nagyon hosszú lépcsőn, ám amikor felértünk a Nagy-Kopaszra gyönyörű panoráma tárult elénk. Aztán megálltunk még Sárospatakon, sétálgattunk egy kicsit a városban. Amikor megérkeztünk a táborba, az első feladatunk a szobabeosztás volt, és csapatokat alakítottunk. Az első program az volt, hogy fel kellett térképezni a tábort. Vacsora után

következett egy fürdés a medencében, aztán különféle esti programok voltak 11-ig.

Kedden délelőtt elmentünk túrázni a városba. Láttuk a börtönt, délután pedig egy kilátóba vittek minket. Vacsora után ismét voltak programok, és a takarodó után már nem kellett veszekedni velünk, hogy elcsendesedjünk.

A szerdai napunk nagyon mozgalmas volt. Elfoglaltuk a füzéri várat, Sárospatakon megnéztük a Rákóczi várat,

valamint a Református Kollégiumot is megtekintettük, melynek része a Bibliai kert, ahol különféle növények voltak, amelyek a Bibliában szerepelnek. Megtekintettük még

útban visszafelé Kazinczy Mauzóleumát, délután pedig elmentünk a sátoraljaújhelyi kalandparkba, ahol volt lehetőségünk bobozni.

Csütörtökön a változatosság kedvéért táncot tanultunk, délután egy kisebb túra befejeztével nagy számháborúcsa-

tát vívtunk – háromszor! Vacsora után tanár úr nagyon érdekes képeket mutatott kivetítőn (a föld- és a légszennyezésről, valamint arról, hogyan kell segíteni az éhező

gyerekeket, embereket). Késő este meglátogattuk a táncosok záró buliját. Ez mindenkinek nagyon tetszett.

Pénteken egykor indultunk haza. Bár nem álltunk meg útközben, nem unatkoztunk, sokat beszélgettünk, meséltük az élményeket.

Összességében a tábor programjai, túrái nagyon tetszettek. Örültem, hogy ott lehettem ebben az örömteli erdei iskolában.

Vörös Attila

Melegh Petra: „Szerintem nagyon jól sikerült a tábor, tetszett az, hogy sokszínű feladatokat állítottak össze nekünk. Sajnálom, hogy ilyen hamar véget ért a „programhét”.

Schaffler Fanni: „A tábor során rengeteg emlékművet ismertem meg (Kazinczy sírja, Nyelvészeti Múzeum stb.). Ezenkívül sokat nevettünk, így az emlék mindenkiben megmarad, reméljük, lesz folytatás is.”

Szeivolt Melinda: „Hétfőn újra találkoztunk az iskolában, de mindenki visszavágyott a táborba.”

„Már kellett ez a tábor az osztálynak, én úgy érzem, kicsit jobban összekovácsolódtunk.”

Pittner Zsolt: „Ez volt az egyik legérdekesebb kirándulásom.”

Kakuk Márton: „Jó visszagondolni a tábor mindennapjaira, minden csínyére. Sokat tanultunk, de nem úgy, mint itt az iskolában. Az erdei táborban sokkal többet tanultunk úgy, hogy észre se vettük.”

A tábori munkában első helyezést ért el Természetbúvárok csapatának rajzzal illusztrált meséje következik.

A bölcs szalamandra

Hol volt, hol nem volt, egyszer a Bodrog és a Tisza találkozásának partján, mikor a 7. C a közelbe ért, minden megváltozott a vízben és a vízparton.

Az addigi nyugalomnak végeszakkadt, mert Szid, a szitakötő a békák feje fölött repkedett, amit a békák ki is használtak, és egyszerre nyújtották ki nyelvüket Szid felé, aki elrepült ijedtében, viszont a békák nyelve összegabalyodott. Ebben a pillanatban Fogas, a csuka és Bajszos, a harcsa egyszerre támadtak a békákra. A vadászat nem sikerült. A halak egymásnak mentek, és összevesztek azon, hogy kié legyen a kövérebb béka. Míg a halak veszekedtek, a békák próbálták kibogozni a nyelvüket. Szid, a szitakötő gúnyos nevetésével még jobban felbőszítette az állatokat. Ugri és Hólyag a vízbe estek igyekezetükben. A két hal csak erre várt.

Eközben Szid Foltitól, a szalamandrártól kért tanácsot, hogy miképpen tudna békét teremteni a hevesen vitatkozó állatok között. A foltos szalamandra látta, hogy ez milyen fontos helyzet, és elhatározta, hogy mindenáron segít nekik. Mikor odaért a folyókhoz, hangos kiabálás ütötte meg a fülét, mert a halak még mindig veszekedtek a békákon. Amíg a halak között folyt az ádáz küzdelem, Ugri és Hólyag kibogozták nyelvüket, és beugrottak a vízbe.

A szalamandra ráébredtette a két halat, hogy egész eddigi életüket békében éltek le, és ilyen két béka miatt kár lenne, ha most összevesznének. Fogas és Bajszos belátták hibájukat, és kibékültek. Megigérték egymásnak, hogy soha többé nem fognak veszekedni.

Augusztus végén (aug. 31-szept. 2.) a Chiara Lubich (1920-2008) által Olaszországban alapított Fokolare Mozgalom egyik legjelentősebb eseményén, az ún. fiatalok ünnepén, a Genfesten voltunk, melyre összesen 12.000 fiatal érkezett a világ 85 országából, 2000-en Magyarországról és 21-en iskolánkból, a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnáziumból.

A kezdetek kezdetén Chiara Lubich és a társnői Istent választották ideálul, az Ő szeretetét éltek meg a mindennapokban a háború idején. Szeretetük aztán annyira hiteles és magával ragadó volt, hogy rengetegen csatlakoztak hozzájuk. Az evangéliumot éltek: a testvériséget, a felebaráti szeretetet, a békét és az emberek közötti egységet akarták megvalósítani Krisztus szavai alapján: „Atyám, legyenek mindnyájan egy”. A mozgalom a Katolikus Egyházhhoz tartozik, és szinte minden országban jelen van már.

Chiara személyisége és példája nemcsak a felnőtteket, hanem a fiatalokat is magával ragadta: azokat a fiatalokat, akik az új generációt képviselik, és szeretnének tenni valami nagyot a viláért és a környezetükért. Ők a „gen”-ek, akiknek a célja egy békésebb, szolidárisabb világ megalkotása, mely számukra nem utópia, hanem valóság.

»Mindenkit szeretnünk kell! Látszólag egy szó csupán, valójában pedig forradalom!«

(Chiara Lubich)

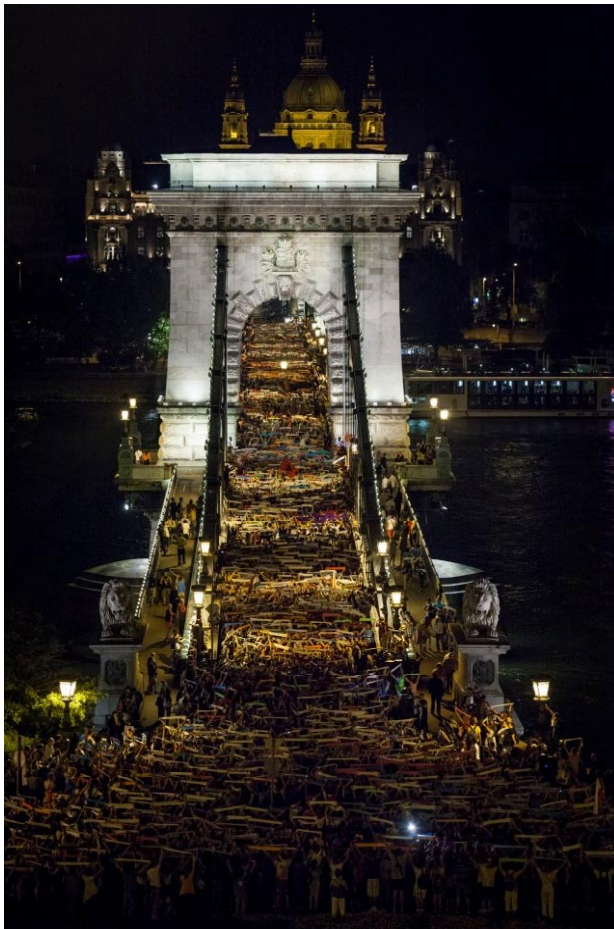
Látszólag apró és jelentéktelen szeretet-tetteket hajtanak végre, de mégis hihetetlen nagy erővel hatnak a világra. Valóban hiteles keresztények ők.

A Genfest az ő ünnepük, és minden fiatal ünnepe, akik csatlakoznak a világ jobbá tételéhez. A találkozót 1973 óta rendszeresen megrendezték Olaszországban, ám az utolsó 2000-ben volt Rómában. Azóta 12 év telt el, és a mozgalom olasz vezetői szerették volna a 10. alkalmat ilyen hosszú kihagyás után ünnepélyessé és maradandóvá tenni: Olaszországon kívüli rendezést akartak, hogy a fiatalok üzenete még több országba eljuthasson. Nekünk, magyaroknak ez különösen örömteli volt, hiszen Manila (Fülöp-szigetek) helyett kicsi országunkra és fővárosunkra esett a választás. Ráadásul mi, egriek, egészen büszkéek lehetünk, hiszen a Genfestre invitáló, az egész világot bejáró videó a budapesti szervezők jóvoltából Egerben, a Dobó téren készült el. A Genfest mindamellert országosan kiemelt rendezvény volt, melynek fővédnöke Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek, védnökei Steinbach József református püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnöke és Tarlós István, Budapest főpolgármestere voltak. Vendégként jelent meg Alberto Bottari de Castello apostoli nuncius és Maria

Voce, a mozgalom jelenlegi elnöke. XVI. Benedek pápa áldását küldte, az Európa Unió pedig támogatásról biztosított.

A Genfest mottója a Let's bridge! (Építsünk hidakat!)

volt, ami arra irányította a fiatalok figyelmét, hogy igenis a béke, az egyetemes testvériség és a szolidaritás konkrét megélésén kell fáradoznunk. Nem a különbségeket, a borszínt vagy éppen a vallások közötti szakadékokat kell nézni, hanem pontosan azt, ami közös, és egyé tesz mindenkét: a szeretetet. De vajon mindez mennyire valósítható meg? Ehhez segítséget kaptunk azoktól a fiataloktól, akik a színpadon számoltak be életük egy-egy nehéz, de mégis szeretettel teli pillanatairól. Hallottunk egy muzulmán férfit, aki a zsidó-palesztin háború szörnyűségeit megtapasztalva elmondta, számára nagyon nehéz volt, de aztán mégis hálával teli, hogy egy imaesten együtt imádkozhatott a békéért zsidó és keresztény felebarátaival. Számomra és több gárdonyis tanuló számára igen megható volt, amint egy egyiptomi férfi elmesélte, hogy micsoda fájdalom volt elveszítenie édesanyját, megélnie, hogy a karjaiban halt meg a nővére, és elfogadni, hogy édesanyjához hasonlóan ő is sclerosis multiplexben szenved, de mégis tudja, szenvedései csak Istenben nyerhetnek értelmet. Volt egy mexikói férfi, aki unokatestvérét veszítette el egy értelmetlen lövöldözés miatt, de Krisztust követve, még ha nagyon nehéz is volt, lemondott gyűlöletéről és a bosszúról. Az esemény csúcspontja végül szombat délután volt, amikor a résztvevő fiatalok határozottan elkötelezték magukat a testvériség mellett, és elkészítettek egy tervezetet az ENSZ számára, melyben javasolták egy, a szolidaritás és a béke megvaló-

sítására irányuló megfigyelőszerv felállítását. Este pedig a 12.000 fiatal végigvonult az Andrássy úton tanúságot téve az igazi örömről és békéről a városnak és a világnak. Végül a Lánchidhoz érve a világ több nagy városával együtt egy közös koreográfiát (ún. flashmob-ot) mutattak be, hogy így hívják fel a figyelmet a békére és az egyetemes testvériségre.

Hogy mit jelentett számomra a Genfest? Óriási örömet és reményt! Leginkább az utóbbira gondolok, ha felidézem magamban ezt a nagyszerű eseményt: 12.000 fiatal, nagyszerű emberek egytől egyig, akik tényleg tesznek is a világért. Ha rajtuk múlik, általuk jobb lesz a világ, talán már most az. Hihetetlen, hogy mennyire különbözőek vagyunk, és mégis egyek. Elképesztő volt ebben a kulturális kavalkádban – ahogy a szervezők háttérmunkáját is utóbb megismertem – mennyire együtt tudtak dolgozni a nemzetközi zenekarok, a vasárnapi kórus vagy éppen az önkéntesek munka közben. Megható volt az is, hogy a szeretetet éltük meg percről percre: az emberek közvetlenül és kirobbanó örömmel jöttek beszélgetni és közös fotókat készíteni, különösen mikor meglátták a zászlónkról, hogy kik vagyunk. Többször hálájukat fejezték ki: a kambodzsaiak például megköszönték a magyar szervezést, holott mi is csak résztvevők voltunk. Mindemellett egy picit fájdalom mégis van bennem, amiért „csak” 19 gárdonyis diák tapasztalta meg a világnak ezt a derűs oldalát, holott a későbbi beszámolóim után kiderült utólag, sokan szívesen jöttek volna. Másrészt nagyon nagy öröm volt látni ezt a 19 gárdonyist. Remélem, számukra ez örökké emlékezetes marad. Figyeltem őket, mennyire lelkesek voltak, mennyire magukénak érezték a Genfest mottóját, és mennyire meg akarták ismerni a másikat, annak kultúrájával együtt. Jó volt látni, hogy már ott hidakat, emberi kapcsolatokat építettünk.

Egy biztos – élve egy kicsit Maria Voce gondolataival –, ezek a fiatalok már nem lesznek azok, akik előtte voltak: a többi fiatallal mellé álltak, elkötelezték magukat, gazdagabbak lettek ezzel a tapasztalattal és erősebbek, tudják, hogy nincsenek egyedül. Képesek lesznek választani, egy célért tenni és áldozatot hozni. Egy kisebbség a mai világban, mely mégis képes változtatni. De mindez persze nem csak a Genfesten résztvevő fiatalokat érinti, hanem minden fiatalt, így Téged is. A világ nem a politikától válik jobbá, hanem attól, hogy mi mit teszünk érte. A világbéke, a szolidaritás, a testvériség és a felekezetek közötti párbeszéd nem pusztán vágyálom, hanem élhető valóság, melynek tanúi és hírnökei ti vagytok, fiatalok, a jövő generációja. Ahhoz, hogy a világ jobb legyen, tenni kell. De hogyan és mit tehetnék én egyáltalán? Látszólag keveset, de mégis sokat. Ha úgy érzed, hogy ez neked fontos, csupán légy része te is annak a petíciónak (<http://petition.unitedworldproject.org/>), amit már rengeteg fiatal aláírt, hogy felhívja a politikusok figyelmét: élhetőbb világot akarunk! Ez a Genfest és minden fiatal üzenete!

„Nem a teremtett világ rossz önmagában, hanem a világban jelen lévő gyűlölet és gonoszság az, amivel szemben a hősies, segítő szeretet példáját kell felmutatni.”
(Erdő Péter bíboros úr a Genfest ünnepi szentmiséjén)

Bozsik Zoltán tanár úr

Énekkarunk a szalóki találkozón

2012. július 18-22. között rendezték meg a 30. szalóki ifjúsági találkozót. A szerdai nyitó szentmisén iskolánk énekkara és zenekara is közreműködött. Ebből az alkalomból kérdeztük meg az énekkar vezetőjét, *Biszticzki Zoltán tanár urat*.

Hogyan történt, hogy a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium, Szakközépiskola és Kollégium énekkara kapta ezt a nagyon megtisztelő feladatot?

Már évek óta járok a szalóki találkozóra, és a kapcsolatom is egyre szorosabbá vált a Főegyházmegyei Ifjúsági Irodával. Ők szervezik a találkozó zenei részét is, s az ismeretségünknek köszönhetően kaptam lehetőséget arra,

hogy mi biztosítsuk a zenei háttérrel a szerdai nyitó szentmiséhez.

Az énekkar minden tagja részt vett a programban?

Azok a diákok vettek ezen részt, akik önkéntesen, a szünet szabadságáról lemondva vállalták a próbákat és a zenei szolgálatot. Külön meglepetés, ám igen nagy öröm volt még az én számomra is, hogy a korábban végzett diákok közül is többen részt vettek a munkánkban.

Mi volt a feladata az énekkarnak?

Az érsek atya volt a találkozó nyitó szentmiséjének a fő celebránsa; koncelebrált még *Dékány Árpád Sixtus* apát úr, valamint a lelkigyakorlat szervezője és vezetője, *Kerényi Lajos* atya, és még sokan mások. Erre a szentmisére vállaltuk a zenei szolgálatot az iskola zenekara és énekkara közreműködésével.

Milyen visszajelzések érkeztek, és

hogyan lehet értékelni az énekkar munkáját?

Nagyon örülök, hogy kaptunk olyan lehetőséget, amelynek során egy országos rendezvényen mutathattuk be a Gárdonyi Géza Ciszterci Gimnázium énekkarának tudását. Pozitív visszajelzéseket kaptunk: mind az érsek atya, mind iskolánk igazgatója elégedett volt a teljesítményünkkel. Számomra a legfontosabb az volt, hogy az FII is elégedett volt velünk, és előrevetítették, hogy más rendezvényen is foghatnak számítani. Büszkék lehetünk arra, hogy Egerben van egy ilyen közösség, akik képesek színvonalasan részt venni a hasonló programokon.

Hogyan kapcsolódhat be valaki az énekkar vagy a zenekar munkájába?

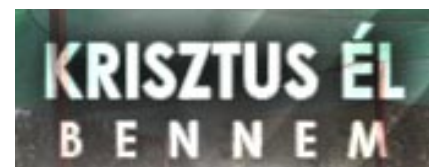
Énekkarunk nyitott minden gárdonyis diák számára, aki szeret énekelni, szeretne egy jó közösséghez tartozni. Ha engem (*Biszticzki Zoltán tanár urat*) megkeres, szívesen tájékoztatom a részletekről.

Milyen terveket, célokat tűzött ki az énekkar ebben a tanévben?

Feladatunk nemcsak az iskolai programokra korlátozódik, hanem városi rendezvényekre is hívnak, pl. adventi gyertyagyűjtés vagy a Főegyházmegyei Ifjúsági Iroda által szervezett programokra. Egyik legfontosabb programunk énekkarunk saját koncertje karácsony előtt, amely mostanra már városi eseménnyé nőtte ki magát. (dn)

Fotó: Balogh Fecő - mail@baloghferenc.tk

GÁRDONYISOK DICKENS VÁROSÁBAN

Idén végre eljött a mi időnk, hogy két hétig világljárók lehessünk. Fő úti célunk Anglia volt, de olyan országokba is ellátogattunk, mint: Ausztria, Németország, Belgium és Franciaország.

Egy pénteki délutánon indultunk útra Micykével (a busszal), 42 izgatott diákkal és tanárainkkal.

A buszon töltött első éjszakánk nem az alvásról és a kényelemről szólt. A fáradságot felváltó izgatottság lett úrrá rajtunk, mikor elértük első úti célunkat, Brüsszelt. Miután megnéztük a város főbb nevezetességeit (pl.: városháza, pisilős kisfiú, Atomium! stb.) kaptunk pár szabad órát. Kifosztottuk a híres csoki- és csipkeboltokat, elcsodálkoztunk a csigapörköltön, és – dobpergés – megkóstoltuk a mennyei brüsszeli gofrit is. Másnap a francia szállásunkról indultunk, hogy elérjük a kompot, amely a La Manche-csatornán közlekedett. A gyönyörű időnek köszönhetően a híres doveri sziklákat már a hajóról is láthattuk, majd egy kellemes sétát is tettünk. Ezután Dealbe mentünk, és mindenki örömeire pancsolhattunk a tengerben, aztán örült kavicsgyűjtésbe kezdtünk. Még aznap megérkeztünk Broadstairsbe, és megismerkedtünk vendéglátó családjainkkal. Délelőttünként iskolába jártunk, ám ez teljesen mást jelentett, mint itthon, ugyanis az órák játéssal, vidámsággal és beszélgetéssel teltek. „Osztálytársaink” németek, olaszok és spanyolok voltak, és nagyon jól összebarátkoztunk velük. Napjaink második felében különböző programokon vettünk részt, mint például: bowling, röpizés a beachen, városnézés, mozi, karaoke, diszkó, angol néptánc, éjszakai séta az apályban és a többi... Nagyon jól teltek a napok, szinte észre se vettük, hogy repül az idő. Minden foglalkozást nagyon élveztük, rengeteget nevtünk, és rengeteg élménnyel lettünk gazdagabbak. Ráadásul évek óta nem lehetett megtekinteni Dickens házát, ám most végre mi ezt is megnézhettük. Aztán eljött a várva várt hétvége, mikor elmentünk Londonba. Bementünk a Towerbe, megcsodáltuk a koronaékszereket, majd - sajnos kicsit késve - megérkezett a hajónk is, ahonnan láthattuk a Big Bent, a London-eye-t, a Globe Színházat és gyönyörű épületeket, hidakat. Megnéztük a Westminster-apátságot, és végigsörtöttünk London utcáin. Vasárnap a vásárlásra került a sor Canterburyben, mise után belevetettük magunkat a szuvenír-üzletek rengetegébe, és csak pár fityinget hagytunk meg utolsó napjainkra. Szerdán eljött a búcsú ideje, szomorúan és kicsit kimerülve, de az új élményektől feltöltődve szálltunk fel a buszra, és izgatottan vártuk az új úti célt, Párizst. Az Eiffel-toronyból a tiszta és fehér Párizs tárult elénk, az ellentétje annak, amit a külvárosi dugóban láttunk. Másnap az Orsay-ba, a Saint-Chapelle-be és a Notre Dame-ba látogattunk el, majd ismét szuveníreket vásároltunk. Az utolsó buszos éjszakát már jobban viseltük, és közben Reimsben megnéztünk a kivilágított katedrális (megfagyva bár a nyolc foktól, de törve nem).

Boldogan és kicsit fáradtan érkezünk meg a kéthetes „kiruccanás” után, mindenkinek rengeteg mesélőnivalója volt, és a sok angolozás miatt egy pöttyöt törtük a magyartot. Egy biztos, sosem fogjuk elfelejteni az út során szerzett élményeket, huncutságokat és barátokat.

*Horváth Fanni, Uzelmann Emese,
Dsupin Kata 10.A*

Gárdonyis cserediákok Németországban

Iskolánk számos cserediák-programot kínál diákjainak, melyek közül az egyik partneriskola a németországi Olpe városának St. Franziskus gimnáziuma. Ez a cserekapcsolat idén ünnepli 11. évfordulóját. A 2012-es program kapcsán is módjuk volt júniusban a német partnereknek Magyarországra látogatniuk, most szeptemberben pedig diákjainknak Németországba utazniuk. Ebben az évben 10 magyar cserediák vett részt, akik közül az egyik én lehettem.

Lehetőségünk volt valóban élő nyelvként használni a tanult idegen nyelvet, megismerni egy másik kultúrát és vendégszeretetüket. Ezt az egy hetet minden magyar diák német cserepartnerével és családjával tölthette. Olyan közös és szabadprogramokkal, mint például hajókázás a Biggesee-n, Marburg csodálatos történelmi városának megtekintése és - a magyar tanórától lényegesen különböző - német tanórán való részvétel. Utunk során számos érdekességgel találkoztam. Például cserediákom iskolájában két év óta egy tanítási óra 67 percből áll, a németek a teát tejjel isszák, vagy ha tej nélkül is, nem tesznek bele citromot; divatos elköszönésnek számít a „Ciao!”. A legérdekesebb mind közül egy olasz étteremben egy görög pincért hallani, amint németül beszél.

A program elsődleges célja az volt, hogy a diákok merjék és tudják használni a nehéz és kitartó munkával elsajátított tudást: a német nyelvet. Erre a tudásra ezen egy hét alatt égetően szükség volt, éppen úgy, ahogy egy városlátogatás alkalmával egy járókelőtől való útbaigazítás kérésénél vagy egyszerűen csak kávézóban rendelésnél.

Nagyon nagy élményt jelentett sokunk számára az is, hogy életünkben először repülőgéppel utazhattunk.

Német társainkkal már egyre mélyebb és tartósabb

barátságokat kötöttünk, és bizonyosan keresni fogjuk egymást az iskolai kapcsolatokon kívül is.

Ezúton is szeretnénk megköszönni a lehetőséget az iskola vezetésének, tanárainak, tanárnőinek. Köszönjük!

Balogh Eszter 11.D

Legyél Te is szerkesztő!

Ha van Téged érdeklő téma, vagy van kész anyag, amivel színesíteni szeretnéd az iskolaújságot, keresd meg a szerkesztőket vagy *Kovács Ottóné* tanárnőt! Szívesen közlünk minden írást, amely az iskolánk szellemiségétől nem idegen.

Szerkesztőség:

Felelős kiadó: *Varga B. János* igazgató úr.

Felelős szerkesztő: *Kovács Ottóné* tanárnő.

Villámpostacím: *deleo@citromail.hu*

Diákszerkesztő: *Lakatos Klaudia 11. E.* osztályos tanuló.

Technikai munkatárs: *Kovács Ottó* tanár úr.